

Tidn.

+
Tidskr.

2j.
j.

Nyrens Riffer till Stockholms värdar 1810 og 1812
1816 finns införd p. sid 208 det här
i n 58 p. sid 235, 36 utgör utdrag af en bref från
Christiana med uppgift af Nyrens tid 210 i
det der inf. dömt in af Rätt för lat införd
det! Nyren Paktur d 25 Maj n 42

Näpän n 69

Om Tryckfuset p. 61 (med N. Paktur) p. 105 (Delens utdrag)

Nun man från bedöma skriften af omringar (31) p. 121

Skam löst ut (af Jernmalen) s. 127

Tryckfuseturs beskrifning 129

Tryckfuset försökningar 165 Tryckfuset n 66 s. 261

en yngre litteratur följande den hettan in för 20 år sedan p. 177

Med Nyren Paktur n 57. (225)

med Jern p. d. o Th n 61, 62

Näpän n 69. Förklaring om Linnévalen i Flackhatten
af Tra-hand (Malmer) 279

Refle i ant af Linnévalen med en tryckfuset 76 - / 5. 8, 82

Phosphoros n 78 om de apparater i del p. 1812 se p. 309. ff

Senare med non-sens i Jernmalen p. d. o Th 161. 15/1812

Barnslut till C. Delen 335

In till från

Prospectus for my *Trickery* 4, 85, 26 (April)

Milkenhit A.B.C. of Jacob *Opfermann* 3, 344

done B. the sale of 89.90

~~_____~~

(H. Volkmann *Tageblatt* 19-24 1792)
of *Selbstkritik*

In *Unter* of *Siden*

R. C.

N:o 1 och 2.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 10 Januari 1812.

Obenägna Omdömen.

Hvad? *Trompeten* eller *Krigsförklaring* emot allt ondt? Fy, det var en förskräcklig titel (lär någon säga). Nu går skammen på torra landet, och nu ser man frukten af Tryckfriheten. Vederbörande Anarkister, Frondörer, Samhällsförstörare m. m. m. ha förut endast vågat framkomma med småbitar i ett och annat blad: nu äro de djerfve nog att inrätta sig ett eget. Men — Lagen, Lagen råkar dem väl, och det vore ej mer än rätt. Nu lär man väl offentligen och med vanlig skamlöshet framkomma med *vrängda framställningar*, klandra Religion, Regering, Embetsmän, Lagar, enskilda personer m. m., allt för egna afsigter; ty annat skäl kan det icke vara. Ja, den egennyttan, den egennyttan! Nu får väl ingen människa mer gå i fred på Guds gröna jord; ty den som vågar antaga en så oförskämd titel på ett offentligt blad, den kan våga allt. Ett sådant blad borde genast förbjudas; ty det är klart att det blir ganska gement: att det äsyftar att väcka allmänt missnöje, att förstöra enigheten och att omstörta hela Samfundet, som ej behöfver mer än en enda sådan ohygglig skrift för att alldeles upplösas. Allt detta är klart som vatten; men Gudi lof! vi ha en förträfflig och tydlig Tryckfrihetsförordning; vi ha Hof-Kansler, Justitie-Kansler och Justitie-Ombuds-

man, Tryckfrihets-Komit  och lagliga Domstolar, tillika med dugtiga Fiskaler, förutan alla eleverna som in fvas. Det har nog ingen fara. Den der Skribenten för snart ett snöpligt afsked. Han borde landf rvisas, utan ransakning och dom, med pick och pack; ty han skulle kunna skaffa oss ett inbördes krig på halsen, om han f r hållas, den förrädaren. Ja, den Tryckfriheten, den Tryckfriheten, hvad den g r ondt! Gud vare oss n dig! Hvilka skamlösa skrifter och beskyllningar har man icke sett allmänneligen l sas, sedan Tryckfriheten blef l sgifven? Det  r väl sant att en stor del icke kan bestridas; men hvad har det ang tt Allmänheten, om en medborgare lidit oskyldigt: om vissa personer handlat som despoter: om Kronans medel obehörigt blifvit förstörda: om orättvisan någon gång, under vakansen, satt sig på rättvisans thron: om någon Embetsman varit vårdslös i sin tjenst: om falska protokoller blifvit förda på vissa ställen: om en och annan förnäm Herre burit sig dumt åt: om ett och annat kunde förbättras i Lagarna m. m.? Att röra vid allt detta, är verkligen skadligt för allmänna säkerheten, och står medborgerliga friheten, ja till och med sjelfva *samvets*-friheten. Det kan så of rmerkt nedsätta en persons förut ägande anseende, och hvar och en b r ju få behålla hvad han äger eller innehar. Det anseende man fått, på hvad sätt som helst, är ju ens egendom. Att förstöra det, är ju ett rent r fveri; det är att våldföra ägande-rätten. Hvem  r som icke kan fela, och hvad har Allmänheten dermed att göra? Den b r sysselsättas med helt annat än enskilta saker och l sning. Nu måste man gå liksom på nålar; ty man vet ej ordet af förr än man f r sig en klick, som sitter der länge nog, och om man svarar, så händer att man ej blir trodd. Ja, så m  saken och personen vara. Hvad man förr fått göra utan anmärkning, borde man få göra nu och hädanefter. Nyheter äro ofta farlige att införa. Det gamla  r bäst. Men vänta, vänta bara, Hrr Skrifvare, till nästa Riksdag, så sättes väl P för *er* tilltagsenhet. Jag undrar hvem det  r som skrifer den här sm rjan.

Min ödmjuka Förklaring.

Nå det var då väl, att jag någon gång hade rätt. Allt det här sade jag er förut, kamrater. Jag hade kommit öfverens med 4 gamla vänner, att vi i kompani skulle utgifva en skrift; men de ville vara förnäma. De skulle nödvändigt, för hederns skull, antaga 36 hedersledamöter på köpet. Men det gick som jag tänkte. Dessa ville alldeles icke arbeta, men väl dela hedern af vårt arbete. De kritiserade allt och ville jemka allt hvad vi arbetat, men kunde icke gifva oss något bättre i stället. Tiden förspilldes, och efter 36 sessioner, af hvilka hvar och en räckte 36 timmar, eller längre än Sessionerne i Engelska Parlamentet, hade vi ej hunnit längre, än att hafva stannat i 36 särskilta meningar, blott om titeln. Det enda, hvori de kommo öfverens, var att titeln skulle vara antingen gemen eller förskräcklig. Profossen, Karbasen, Tagelpiskan, Murbräcken, Hvalfisken, Göta Lejon, Elefanten, Murmeldjuret, Syndastraffet, Krigsförklaringen, tillika med sex och tjuge andra titlar, voro i fråga. Pluraliteten var således gifven angående titeln *egenskap*; men, att bestämma sjelfva namnet, dertill behöfdes omsider blott 3 röster, sedan rösterna voro så delade; och pluraliteten slog så ut, att skriften skulle heta — *Trompeten*. Jag skrek emot allt hvad jag kunde, så att jag är hes ännu; men det hjälpte icke. Mine medbröder skreko än värre, ja värre än nykomne Riksdagsmän på en Revolutions-Riksdag. Jag sade dem förut, att vi skulle reta opp himmel och jord emot oss; men ingen ville höra på det örat. Efter allting skulle vara besatt, så föreslog jag, att vi i stället skulle kalla vår skrift Kontra-Jurnal *emot* Litteraturen och Moralen; ty som det är modet att skrifva *vertemot* titeln, och man sett att en Jurnal *för* Litteraturen kan vara alldeles deremot; så tänkte jag, att vi, som verkligen *ville* skrifva Litteratur och Moral, borde sätta ordet *emot* på vår titel. Tryckfrihets-förordningen förbjuder väl *falskt* titelblad; men, tänkte jag, då andre sluppit onäpste, så slippa väl också vi. Skulle någon vilja processa, så hade jag genast i beredskap en invändning, att Aktor borde bevisa hvad Förordningen menar med *falskt* titelblad, och dermed hade Herr Aktor varit bet. Men alla mina försök

voro fåfånga. Pluraliteten var afgjord, och vår skrift skulle absolut heta — *Trompeten*. Nå, får gå då, tänkte jag. Jag tvår mina händer, och åberopar mitt särskilda votum, som ligger i akten, och som skall åtfölja vår förklaring till högre ort, i fall någon besvärar sig öfver beslutet. Emedlertid gjorde jag den upptäckt, att det ej är svårt att få pluralité i bland många ledamöter, allenast man förstår att dela rösterna på flera håll. Förut har jag erfarit på andra ställen, att om man endast får ett par af de värsta skrikhalsarna på sin sida, så har man pluralité, om alla de öfrige, såsom merendels händer, äro enfaldige mesar, som följa strömmen åt. Alla andra sätt att förtiga, som höra till gamla historien. Nu har jag likväl fått lära, att kompanier icke duga och att många kockar koka elak soppa. Det är bäst att en är Herre, och att en styr.

Tjenlig Föreställning.

Men, min Läsare, hvarföre skall man då dömma så hastigt om en sak, som man ännu icke känner? Det är väl sant, att jag är bara protokollist i Societeten, likväl med säte och stämma, såsom i Kämners-Rätten; men just derigenom är jag också i stånd att ställa ämnena som jag behagar; ty under justeringen läser man avisorna, ingen hör på, och om så skulle inträffa för någon gång, så läser jag då helt annat än som står i mitt koncept. Derföre kan jag ock försäkra dig, min Läsare, att ehuru jag med händer och fötter arbetade mot titeln, så skall det ändå ingen fara ha. Der har du nu min bekännelse, som för en stund bör kunna stilla din vrede; — men deremot säger jag rent ut, att hvar och en, som felar uppsåtligt, skall akta sig för oss. Vi opponera oss alle samt- och synnerligen emot alla slags laster och odygder: emot afund, egennytta, vårdslöshet, våld, förföljelse, falskhet, förtal, smädelse, orättvisa, oordningar, öfverflöd m. m. som strider emot det allmänna bästa. Nog ser jag förut, att Societetens ledamöter äro heta i spelet och komma att brumma oerhördt, åtminstone i början, hvilket i och för sig sjelf kan äga sin goda grund; men det kan jag likväl lofva på

mitt hedersord (en ed som aldrig brytes nu för tiden), att intet namn skall nämnas, om icke pluraliteten skulle så besluta; ty jag tycker alldeles icke om personaliet. Skulle likväl någon känna igen sig i spegeln, så skylle han sig sjelfvan, som sig ej bättre föresåg. Det blir svårt, om icke alldeles omöjligt, att dölja sig för oss; ty vi äga korrespondenter i alla landsorter och spioner öfverallt. Vi äga vår egen Polis, som berättar oss i ögonblicket allt som talas och sker, så att ingen kan undgå vår uppmärksamhet. Vi förmana därför alla i gemen och hvar och en i synnerhet, att fullgöra sina skyldigheter: att älska Gud och lyda Regeringen: att göra hvar man rätt: att understöda den olycklige: att förlåta sina ovänner om de ångra och bättra sig, att, så vidt möjligt är, uttyda allt till det bästa: att icke förtala och beljuga någon, och in summa så förhålla sig, som redlige medborgare och människovänner egnar och anstår, på det att Nationen måtte bli ett enda gemensamt Folk med ett enda tänkesätt, som äger ett gemensamt föremål: — Landets bästa, och som således hellre med samfalta händer befordra Regeringens afsigter, än motarbeta dem. Bryter någon häremot, så svär jag ej för hvad som sker. Hjelper ej det ena, så måste det andra hjälpa, och om varningar föraktas, så — ingen pardon, skall skampålen fram och svarta taflan, med hela meritlistan. Småsaker bry vi oss ej om.

Helsning till våra Medbröder.

Nu har jag redan, nästan för mycket, squallrat ur skolan; men jag är alltid upprigtig och vill icke skräma hederligt folk. Få mina medbröder veta det, så får jag väl litet bannor; men det må bli dervid. Tyst, jag hade så när glömt en ting. Vi ärna också hålla styr på alla Författare, i synnerhet dem som höra till Skrået. Jag råder därför Polyfem, Granskaren, Nya Posten, Dagligt Allehanda, Stockholms Posten med flera ännu ofödda eller dödfödda Tidningar, att de ha tand för tunga, icke skriva hvarken ovett eller strunt, utan hålla sig vid det

